

Pytanie prejudycjalne

Zważywszy, że zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ ocena nieuczciwego charakteru postanowień umownych nie dotyczy ani określenia głównego przedmiotu umowy, ani relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub świadczonych usług, o ile postanowienia te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem,

oraz

biorąc pod uwagę, że zgodnie z art. 2 ust. (2) lit. a) dyrektywy 2008/48/WE⁽²⁾ zawarta w art. 3 lit. g) tej dyrektywy definicja pojęcia całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta, obejmującego wszelkie prowizje, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z kredytem konsumenckim, nie ma zastosowania dla celów określenia przedmiotu umowy kredytu zabezpieczonego hipoteką,

czy

wykładni pojęcia głównego przedmiotu umowy i pojęcia ceny, do których odwołuje się art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG, można dokonywać w ten sposób, że owe pojęcia (przedmiotu i ceny) obejmują również, wśród elementów stanowiących świadczenie wzajemne należne w zamian za udzielenie kredytu, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania, złożoną w szczególności ze stopy oprocentowania, stałej bądź zmiennej, z prowizji bankowych oraz z innych kosztów zawartych i określonych w umowie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

⁽²⁾ Dyrektywa 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 21 maja 2012 r. — Salzburger Flughafen przeciwko Umweltsenat

(Sprawa C-244/12)

(2012/C 235/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Salzburger Flughafen GmbH

Pozwany organ: Umweltsenat

Uczestnik postępowania: Landesumweltanwalt von Salzburg

Dalszy uczestnik postępowania: Bundesministerin für Verkehr, Innovation und Technologie

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r.⁽¹⁾, zmieniona dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r.⁽²⁾ (zwana dalej „dyrektywą 85/337”), sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które uzależnia przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko w odniesieniu do (nieodnoszących się do pasa startowego) robót dotyczących infrastruktury portu lotniczego, mianowicie budowy terminalu i poszerzenia obszaru portu lotniczego w związku z budową kolejnych instalacji (w szczególności hangarów, hal na sprzęt i parkingów), wyłącznie od tego, czy należy oczekiwać zwiększenia liczby lotów o co najmniej 20 000 rocznie?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2) Czy dyrektywa 85/337 wymaga i umożliwia — w braku przepisów krajowych — przeprowadzenie w drodze jej bezpośredniego zastosowania (z uwzględnieniem realizowanych przez nią celów i kryteriów określonych w załączniku III) oceny skutków wywieranych na środowisko przez przedsięwzięcie wyszczególnione w pytaniu pierwszym, objęte załącznikiem II?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. U. L 175, s. 40).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad (Bułgaria) w dniu 21 maja 2012 r. — Meliha Veli Mustafa przeciwko Direktor na fond „Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhitelnite” kam Natsionalna osiguritelna institut

(Sprawa C-247/12)

(2012/C 235/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Meliha Veli Mustafa

Strona pozwana: Direktor na fond „Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhitelnite” kam Natsionalna osiguritelna institut

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 80/987/EWG⁽¹⁾ z dnia 20 października 1980 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności ich pracodawcy w brzmieniu

zmienionym dyrektywą 2002/74/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniającą dyrektywę Rady 80/987/EWG w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy należy w świetle motywu 5 dyrektywy 2002/74 interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on państwa członkowskie do ustanowienia gwarancji dla roszczeń pracowników w postępowaniu upadłościowym na każdym etapie tego postępowania aż do ogłoszenia upadłości a nie tylko w chwili wszczęcia takiego postępowania?

- 2) Czy przepis krajowy przewidujący możliwość zaspokojenia roszczeń pracowników dotyczących niewypłaconego wynagrodzenia za pracę w ramach stosunków pracy przez instytucję udzielającą gwarancji tylko w takim zakresie w jakim roszczenia powstały do dnia rejestracji orzeczenia o wszczęciu postępowania upadłościowego, gdy w drodze tego orzeczenia działalność spółki będącej pracodawcą nie została zakończona i nie ogłoszono upadłości tejże spółki narusza art. 2 ust. 1 dyrektywy 80/987 w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2002/74?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytania: czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 80/987 w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2002/74 jest bezpośrednio skuteczny i może być bezpośrednio stosowany przez sąd krajowy?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytania: czy w przypadku braku konkretnych uregulowań krajowych dotyczących terminu na zwrócenie się do instytucji udzielającej gwarancji o zaspokojenie roszczeń pracowników, które powstały do dnia rejestracji orzeczenia ogłaszającego upadłość pracodawcy (i zakończenie jego działalności) można w obliczu zasady skuteczności stosować ustanowiony w prawie krajowym termin 30 dni na wykonanie tego prawa w innych sytuacjach, przy czym za dzień rozpoczęcia biegu terminu uważany będzie dzień wpisu orzeczenia ogłaszającego upadłość do rejestru handlowego?

(1) Dyrektywa Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności ich pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

(2) Dyrektywa 2002/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 80/987/EWG w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 270, s. 10).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 26 marca 2012 r. w sprawie T-508/09, Cañas przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 czerwca 2012 r. przez Guillerma Cañas

(Sprawa C-269/12 P)

(2012/C 235/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Guillerma Cañas (przedstawiciel: adwokat Y. Bonnard)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Światowa Agencja Antydotyngowa, ATP Tour Inc.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia wydanego przez Sąd w dniu 26 marca 2012 r. w sprawie T-508/09;
- nakazanie Sądowi rozpatrzenia skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Guillerma Cañas w dniu 22 grudnia 2009 r.;
- oddalenie wszelkich innych żądań strony przeciwnej;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami poniesionymi przez Guillerma Cañas

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty przeciwko postanowieniu Sądu.

Po pierwsze, strona wnosząca odwołanie podnosi, że uzależniając interes prawny przedsiębiorstwa od bezpośredniej korzyści, jaką może przynieść temu przedsiębiorstwu skarga o stwierdzenie nieważności, Sąd uchybił prawu każdego przedsiębiorcy czasowo wykluczonego z rynku do wniesienia skargi na umorzenie postępowania w sprawie złożonej do Komisji skargi o naruszenie prawa konkurencji, Stwierdzenie nieważności umorzenia postępowania w sprawie skargi do Komisji nie może nigdy, zdaniem strony wnoszącej odwołanie, przynieść stronie skarżącej bezpośredniej korzyści, ponieważ może jedynie prowadzić do zbadania skargi do Komisji, bez żadnej gwarancji, jeśli chodzi o wynik.

Po drugie, strona wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd niesłusznie stwierdził, iż utraciła ona interes prawny, ponieważ pozostaje ona ofiarą zarzucanych ograniczeń antykonkurencyjnych. Strona wnosząca odwołanie uważa, że pomimo iż zakończyła karierę sportową, w dalszym ciągu ma w tej sprawie interes prawny, mianowicie interes polegający na uzyskaniu stwierdzenia nieważności decyzji Komisji o umorzeniu postępowania w sprawie złożonej do niej skargi oraz uzyskaniu stwierdzenia przez Komisję, że zarzucane ograniczenia są niezgodne z prawem, co stanowi niezbędne etapy poprzedzające wniesienie żądania odszkodowania przeciwko Światowej Agencji Antydotyngowej, ATP Tour Inc. i Międzynarodowej Radzie Arbitrażowej do spraw Sportu.

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd stwierdził, iż stwierdzenie nieważności umorzenia postępowania w sprawie skargi do Komisji złożonej przez stronę wnoszącą odwołanie nie ma wpływu na uprawnienie tej ostatniej do dochodzenia odszkodowania od podmiotów, których dotyczyła skarga do Komisji, ponieważ postępowanie administracyjne przed Komisją nie może stać na przeszkodzie skierowaniu sprawy do właściwych sądów cywilnych. Argument ten wynika jednak z błędu co do okoliczności faktycznych, ponieważ decyzją z dnia 23 maja 2007 r. Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu stwierdził, że zarzucane ograniczenia nie były niezgodne z europejskim prawem konkurencji, wobec czego bez korzystnej decyzji Komisji strona wnosząca odwołanie nie ma możliwości wniesienia żądania naprawienia szkody.